

RETRAT

10

RETRAT

10

10A ▽

ANTONI
URGELLÈS
I GRANELL

(1845-1897)

XAVIER ORRIOLS I SENDRA

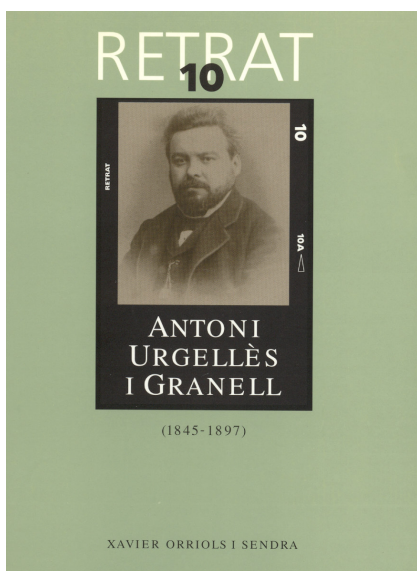
RETRAT N. 10

ANTONI URGELLÈS I GRANELL

(1845-1897)

Xavier Orriols i Sendra

PRESENTACIÓ

L'Ajuntament de Vilanova i la Geltrú vol reconèixer públicament la trajectòria humana i professional de persones nascudes o veïnes de la nostra vila. La voluntat d'aquest fet és reconèixer la seva tasca en favor de la ciutat, de mostrar arreu els nostres valors i d'ajudar a enaltir el nom de Vilanova i la Geltrú.

Són homes i dones que tenen o han tingut en el seu temps un tarannà especial per la senzillesa i la humilitat, el treball constant, la dedicació i la recerca de la solidaritat i la tolerància. Homes i dones que exalcen el nom de la nostra ciutat i que mereixen aquest reconeixement.

Volem que siguin homenatges especials i emotius, que interpretin una voluntat compartida per tothom, perquè el seu esperit de servei enriqueix els valors de la nostra societat, de la nostra ciutat.

El nostre tarannà ha estat la suma de diferents aportacions individuals de ciutadans com ells, persones que per sobre dels seus interessos particulars han buscat l'espai comú i que pel seu esforç han entrat en la història de la ciutat.

ESTEVE ORRIOLS I SENDRA

Alcalde de Vilanova i la Geltrú

BIOGRAFIA

Antoni Urgellès i Granell va néixer a Vilanova i la Geltrú, el dia 5 de març de 1845, a les vuit del vespre, en el número 16 de l'aleshores carrer de l'Hospital (actual carrer dels Estudis), i va ser batejat a l'arxiprestal de Sant Antoni el dia següent. El seu pare, Antoni Urgellès i Figueres, casat amb Josepa Granell i Garí, era espardenyer d'ofici. El matrimoni Urgellès Granell entre el 1845 i el 1863 tindria vuit fills, cinc nois i tres noies, algun dels quals moriria prematurament.

La condició de primogènit, juntament amb la precària situació econòmica de la família, marcarien la trajectòria vital d'Antoni Urgellès. Així de ben jove es veié obligat a ajudar el seu pare en l'ofici d'espardenyer, encara que molt aviat ja havia donat mostres d'una natural inclinació i facilitat per a la música. Als cinc anys d'edat, amb un rústec flabiol de fira i sense altre coneixement musical que la pròpia intuïció, interpretava tot un seguit de peces que havia pogut sentir, segons explica el seu biògraf, l'escolapi Domingo Balsells.

Un amic de la família entès en l'art musical, que el va escoltar casualment, va convèncer el seu pare de la necessitat de fer-lo estudiar. Després de rumiar-s'ho molt a causa de la despesa, el portaria a aprendre música amb el mestre Geroni Parera i Mata, el jove músic que ocupava la direcció de la Capella de Música de Sant Antoni. Ben aviat el mestre Parera va adonar-se del talent i la disposició de seu deixeble i li va pronosticar un brillant futur. Seguint la trajectòria d'altres músics vilanovins, Antoni Urgellès passà a residir a Barcelona per continuar els seus estudis musicals. Just iniciada la seva adolescència ja tocava el violí en una orquestra barcelonina. En aquesta època seria deixeble del mestre barceloní Gabriel Balart, director del Teatre i Conservatori del Liceu.

Tot i que per ara no ha estat possible establir una cronologia exacta de la seva formació musical, un dels músics decisius en el seu currículum va ser el frare exclaustat vilanoví Joaquim Pascual i Mirt, mestre de Capella de Santa Maria de la Geltrú entre 1846 i 1857, organista i compositor, del qual va rebre no solament les nocions de pianista i organista i els estudis d'harmonia, fuga i contrapunt, sinó també tota una colla de preceptes morals i vitals inspirats en la doctrina cristiana, que l'acompanyarien sempre. Quan Joaquim Pascual va morir el 1873, es conta que Urgellès commogut i corprès va compondre en una sola nit una marxa fúnebre que és una peça modèlica en el seu gènere.

A causa de la manca de salut del seu pare, Urgellès havia retornat a Vilanova per fer-se càrrec del sosteniment de la nombrosa família. Això no interferiria del tot la seva trajectòria musical. Entra d'instrumentista a la Capella de Música de Sant Antoni Abat, i ben aviat, pel Carnaval de 1862, quan encara no havia fet els 17 anys, al Gran Salón (conegut popularment per *La Sala*) ja s'estrenen diversos

ballables compostos per ell (tres peces americanes i dues d'espanyoles). Tanmateix, no perd el contacte amb la capital, a on es desplaça periòdicament. D'una banda continua rebent lliçons d'instrumentació del músic gironí Joan Carreras i Dagas, aleshores director de l'Escola de Cecs de Barcelona, el qual posseïa una completa biblioteca musical. D'altra banda manté contactes amb Josep Anselm Clavé i tot el seu moviment de dinamització musical. *El Eco de Euterpe*, el periòdic editat per Clavé, publica el programa del concert de capvespre del dia 4 d'agost de 1865, celebrat als Camps Elisis de Barcelona¹, on s'estrena la simfonia *Terpsícore* d'Urgellès, entre obres del propi Clavé, Manent, Gounod, Meyerbeer i d'altres. *El Diario de Villanueva, a posteriori*, també dóna notícia d'aquesta estrena i en fa una breu crítica musical.

La seva faceta de compositor no és cap novetat, ja que en els anys anteriors el diari informa

de diverses composicions del joveníssim Urgellès, tant de ballables com de balls corejats, o la fantasia *El Jardín del Amor*, estrenada al teatre Principal de Vilanova l'octubre de 1864, coreografiada per la companyia en actiu del teatre, ballet que va ser posat en escena en posteriors ocasions.

Aquell any de 1865, el de l'estrena de *Terpsícore*, seria un any crucial en la vida d'Antoni Urgellès. El dia 3 d'abril moria el seu pare a l'edat de quaranta dos anys, i Urgellès, ajudat pels seus oncles, es faria càrrec definitivament de la seva mare i dels seus germans, i ho faria ja des de la professió de músic. La seva revelació apunta a diversos sentits. D'una banda assumeix la direcció de l'orquestra del Teatre Principal. Funda també la pròpia orquestra vinculada en principi al Casino Artesano². L'any següent dins d'aquesta societat hi ha discrepàncies de tipus polític a causa de les postures enfrontades davant del *pronunciamiento* revolucionari del General Joan Prim i Prats, produït a Villarejo de Salvanés el 3 de gener de 1866. El mes de març següent un nombrós grup de socis partidaris de Prim abandona la societat per anar a fundar el Centro Artesano³, i ho fa cerimonialment acompanyat de l'orquestra d'Urgellès. Com que Prim, fracassat l'intent, es refugiaria a Portugal, a la nova societat la motegen amb el nom de *Portugal*. Urgellès hi restarà vinculat de per vida. De fet aquesta societat aplegarà molts dels amics i partidaris de l'escriptor i polític Víctor Balaguer, i possiblement vingui d'ací l'amistat i afecte mutu que es professaven amb Urgellès⁴.

¹ Complex multidisciplinar i situat al marge de llevant del passeig de Gràcia entre els carrers d'Aragó i Rosselló, que funcionaria entre els anys 1853-1868.

² Societat recreativa fundada a meitat del segle XIX que en aquests anys ocupava el local del carrer de Sant Gervasi on actualment té la seu el Círcol Catòlic. A les mènsules dels sota-balcons, encara s'hi poden observar els atributs dels diferents gremis artesans.

³ Societat que s'ubicaria a l'edifici de la plaça de la Vila on actualment hi ha la biblioteca Joan Oliva.

⁴ Cal tenir en compte que uns pocs anys després Balaguer va ser el principal col.laborador de Prim en la instauració monàrquica d'Amadeu de Savoia.

En aquest any de 1865 l'orquestra del jove Urgellès actua en tots els camps, segons es desprèn de notícies esparses del diari. A primers d'octubre ofereix una serenata- modalitat de l'època avui en desús- al senyor alcalde, i s'anomena l'orquestra com a *nueva música*. A primers de desembre s'esmenta que a causa d'una tempesta es va haver d'interrompre en dues parts el rosari compost per Urgellès que es cantava acompanyat per la seva orquestra al carrer de Santa Madrona. En aquests dies l'orquestra Urgellès intervé juntament amb la de Magí Sans, el seu gran rival, al ball de la Sala. Per les festes de Nadal es vol donar un nou aire als tradicionals Pastorets. L'empresa que porta el teatre encarrega una nova escenografia de l'infern al pintor Josep Sugranyes (fill) i també música i cors, que compon el jove Antoni Urgellès. La lletra dels cors l'escriu l'advocat i periodista Teodor Creus i Coromines.

Els anys següents vénen marcats per una intensa activitat que ja no abandonarà més. El jove Urgellès s'obre pas amb la seva orquestra a tot arreu on pot. Es troba a Vilanova amb un estatus musical, consolidat per una inèrcia secular de les orquestres vinculades als directors i músics de les capelles de Sant Antoni Abat i Santa Maria de la Geltrú. Es tracta de l'orquestra de Magí Sans i Bartomeu, anomenada popularment *Els joves*, i l'altra orquestra liderada pel mestre Jaume Puig i Torrents, mestre de capella de la Geltrú, coneguda com *Els vells*. La potent irrupció d'Urgellès, recolzada pel seu talent portentós i una capacitat de treball envejable, fa que li pengin el sobrenom de *Viu*. D'ací que la seva orquestra serà coneguda popularment com l'orquestra *Els vius*, la qual, segons es desprèn de la premsa local, aviat assoleix bona fama. Concorre a les festes majors i aplecs de la comarca, i s'ocupa de tota la música que s'hi fa: matinal, ofici a tota orquestra i cantors, processó i els diversos balls. A Vilanova, hi té molta feina, tant pel Carnaval (Arrivo, comparses nocturnes i diürnes, Cavalcada, les Danses i reunions i balls diversos) com a la resta de l'any, tant al Teatre com al Tívoli⁵, el Portugal, la Sala o als nous espais que s'obrien en aquella Vilanova ascendent⁶.

El jove Urgellès continua ampliant el seu horitzó. A finals de 1866 assumeix la direcció del cor claverià *La Unión Villanovesa*, substituint Eusebi Ferran que marxa a Barcelona. Urgellès dirigeix *el Coro* fins al 1869, al qual a causa dels esdeveniments polítics entra en una crisi de continuïtat de la qual no en sortirà fins passats uns anys.

En el seu camí no tot són flors i violes. Una mostra de com Urgellès es guanya a pels la seva posició és la instància que presenta a l'Alcaldia a finals de gener de 1869. Reclama poder tocar als balls setmanals que a benefici de l'hospital es fan a la Sala, els quals es reparteixen en exclusiva les orquestres dels mestres Sans i Puig. Posa com a mèrit que la seva orquestra ja fa més de quatre anys que

⁵ Teatre amb amplis jardins i pista de ball situat a l'actual Casa d'Emparà.

⁶ Per la Mare de Déu de les Neus de l'any 1869, l'orquestra Urgellès juntament amb el cor de l'Unión Villanovesa inauguren una nova pista de ball, el Prado Villanovés, situada a la Rambla, on actualment hi ha l'edifici de l'Institut Català de la Salut.

funciona i que ha provat d'entrar-hi en tres ocasions, i sempre ha estat desatès. Finalment apel·la a l'esperit liberal de la recent revolució de setembre perquè desapareguin els privilegis. Amb aquests arguments l'Alcaldia resol a favor seu.

El mes de maig següent, Urgellès apareix vinculat als oficis religiosos de Mes de Maria de la parròquia de Mar, de recent creació, anomenada llavors Santa Maria del Mar. Hi restarà vinculat com a mestre de capella fins a la seva mort.

Abans de complir els vint-i-cinc anys multiplica la seva activitat musical en altres disciplines que també practicarà sempre. D'una banda l'ensenyament, tant fent classes particulars per als fills i filles de la florent burgesia local com a diversos centres públics d'ensenyament que es van instal·lant a Vilanova. En una llibreta de contes iniciada el 1870 ja hi consten les mensualitats per les lliçons a diverses senyorettes. El setembre de 1871 es fa càrrec de les lliçons de música de l'escola lancasteriana que s'obre a la vila, dirigida per Josefa Milá Burgera, en la qual també fan de professors Lluc i Rafecas i el pintor Sugranyes, entre d'altres.

D'altra banda desplega una intensa activitat de compositor. La música que fa no és solament per al propi ús, sinó que es dedica a fer composicions per encàrrec, les quals tramet i cobra a diversos mestres foranis. Principalment són ballables de moda, valsos, polques, xotis, espanyoles, americanes..., tant per a orquestrina com per a banda, de vegades amb variacions obligades per algun instrument. Però també resol encàrrecs especials. L'agost de 1870 tramet al mestre Joan Casas de Vilafranca uns goigs a sant Fèlix. Per un ballable cobra entre deu i vint rals. Pels goigs a sant Fèlix, cinquanta rals.

A mitjan febrer de 1872 mor Josefa Granell, la seva mare. La família està instal·lada al carrer de Santa Madrona cantonada Sant Joan (nord-ponent). Pocs dies abans, per Carnaval, Urgellès havia estrenat com cada any tot de peces noves a l'esperat derbi de les orquestres locals, conegut com la Competència Musical, que es realitzava a la plaça de les Cols i constituïa l'animat ball de cloenda de les Comparses. Aquell any, a més, l'orquestra Urgellès tocava de gratis a la lluita Cavalcada Benèfica.

Passat el Carnaval aplega en un quadern les millors peces de ball estrenades aquell Carnaval i en el de l'any anterior. Es tracta d'una reducció per a piano de les peces que més èxit han tingut en diversos balls de màscares de Barcelona (Circo, Romea, Casino Universal, etc.) segons l'anunci que surt al Diario de Villanueva el dia 5 d'abril. El recull el publica l'editora barcelonina La España Musical amb el títol *El Carnaval de Villanueva*.

L'endemà surt el mateix anunci i un altre que presenta també un àlbum de peces per a piano dels balls estrenats a l'anterior Carnaval per Magí Sans, el qual li posa el títol d' *El verdadero Carnaval de Villanueva*.

A partir d'ací hi ha un seguit de cartes al director, tant de Sans (que comença) com d'Urgellès (que replica), i durant dies se succeeixen els retrets, les crítiques i les desqualificacions mútues. Fins que una nit, en sortir del teatre, Urgellès és intimidat per un individu desconegut que l'escriu. De la polèmica es desprèn que Magí Sans va cuinar a publicar el seu àlbum per anticipar-se a Urgellès, que feia mesos que el preparava. Urgellès en saber-ho publica ràpidament el seu anunci, sense però que hagi sortit l'àlbum al carrer, perquè la portada encara no està llesta. Magí Sans era un any i mig més gran que Antoni Urgellès i van coincidir de ben joves a la Capella de Música de Sant Antoni. Seguirien una trajectòria molt semblant. Sans també es va formar a Barcelona i ben aviat va començar a compondre ballables i peces religioses. Als divuit anys, per un cúmul de circumstàncies favorables, va accedir a mestre de Capella de Sant Antoni per oposició, i des d'aquesta categoria professional feia retrets a Urgellès per no haver passat mai cap oposició. D'ací la rivalitat. Amb els anys, com veurem, Urgellès deixaria absolutament enrera Sans, almenys en la faceta de compositor editat.

La rivalitat era palesa també al carrer, sobretot a l'esmentada Competència Musical. Les estrenes es portaven en secret rigorós, moltes vegades ampliades amb gags, seguint un esquema de rèpliques que ja venia del temps del mestre Parera. Cada orquestra tenia els seus seguidors. Pel Carnaval de 1874 hi hagué renyida competència entre les tres orquestres dels mestres Jaume Puig, Magí Sant i Antoni Urgellès. Una de les composicions d'Urgellès ja va ser aplaudida abans del final, interrompuda també per tot de branques de llorer que eren llançades damunt l'orquestra. Tot seguit una comissió va posar una corona de llorer i flors a la testa d'Urgellès amb una cinta blanca amb lletra d'or que deia <<*Dedicadas al director*>>. Després es deixaren anar coloms.

Es troba en un bon moment, i vers el 1874 o 1875⁷ es casa amb Roser Almirall i Andreu, provinent d'una família acomodada i sis anys més jove que ell. Van a viure a casa del seu sogre, al carrer de l'Església, número 7, i al cap d'uns anys al carrer de l'Aigua, número 35. A l'entresòl d'aquest edifici, Urgellès instal·larà un estudi-escola dedicat solament a la música. El matrimoni va tenir quatre fills, dels quals només un va arribar a gran. El primer mor en el part el febrer de 1876. L'any següent neix l'Antoni i deu anys després el Gabriel, que moriria jove. L'única filla, la Pilar, moria el juny de 1882 quan només tenia un any.

Musicalment també està en un moment òptim. L'estiu de 1875, en la vetlla de Sant Jaume, al Teatre Tívoli, s'estrena la sarsuela *Entre Capmany i Figueres*, llibret del famós comediògraf i polític local Francesc de Sales Vidal i música del seu jove amic Antoni Urgellès. El decorat el pinta Josep Juncosa. La crítica deixa més bé al músic que al lletrista. S'estrena com a tenor Francesc Miquel i Sala (a) Panxo Saladrigues, impressor i gran amic d'Urgellès. Se'n fan diverses representacions, i en una de

⁷ Per ara no ha estat possible saber la data del casament. Els llibres parroquials són destruïts i en el registre civil hi ha també mancances.

caràcter benèfic, celebrada el dia 12 d'agost, li regalen al mestre una batuta de banús amb empenyadura d'or i pedreria, amb la llegenda <<*Al distinguido maestro Antoni Urgellés en muestra de admiración y agradecimiento. Pablo Soler. 1875*>>. En el moment del lliurament es llegeix una poesia al·lusiva escrita per Francesc de Sales Vidal. Animats per l'experiència, el tàndem Sales Vidal-Urgellés es posen a treballar en una segona sarsuela, *L'Andreuet de Montanyans*. S'estrena al Teatre Principal, el 27 de novembre següent. La crítica parla ja d'un estil propi d'Urgellés, que s'ha superat respecte a la primera. Acabada la funció l'orquestra del teatre va a casa de Francesc de Sales Vidal i l'obsequia amb una serenata. L'any següent, junts encara, munten una tercera sarsuela, *Pauleta la planxadora*. Els llibrets de les sarsueles seran editats com les altres obres de Francesc de Sales Vidal, el qual mor poc temps després, el 1878. Urgellés li dedica la simfonia fúnebre *Requiescat in Pacem*.

La col·laboració del músic amb literats, iniciada amb els cors d'*Els pastorets* escrits per Teodor Creus i Coromines, no s'esgotaria pas amb les sarsueles de Francesc de Sales Vidal. Josep Coroleu, que aleshores escrivia la *Historia de Villanueva y Geltrú* per encàrrec de Víctor Balaguer, iniciaria en aquests anys una amistat amb Antoni Urgellés, i fruit d'aquesta en sortiren diverses cançons, tant catalanes com castellanes, algunes de les quals s'editarien a Barcelona. Urgellés també col·laborà amb l'escriptor i poeta Josep Verdú i Feliu (a) Gestus. El 1879 produïren la sarsuela en un acte *Retrets*, i el 1882 Verdú va escriure *La barretina*, poema de caire catalanista al qual Urgellés hi posà música al ritme d'americana, la seva principal especialitat. Va ser estrenada pel cor de la *Unió Vilanovina* a les caramelles d'aquell any i programada en diverses ocasions anys després.

Esperonat per l'èxit de les seves composicions i per la demanda creixent que rep per part de molts músics d'arreu, que les incorporen als seus repertoris, l'any 1877 funda la seva pròpia editora de música amb el nom d'*Apolo*. A tal efecte tramet carta impresa als seus clients habituals, i suposadament a les revistes musicals d'àmbit estatal, explicant la modalitat de les seves publicacions. Serà per a lliuraments de caràcter mensual amb quatre peces de ball, però també altres gèneres. Per als llocs que hi hagi més d'una orquestra, farà dues seccions perquè no es duplicuin els repertoris. El cobrament serà per subscripció trimestral. Tanmateix, ell continuarà fent peces soltes per encàrrec i en propietat si el client ho desitja. A l'inici de la lletra anuncia que, per tirar endavant aquest projecte, es veu forçat a deixar moltes ocupacions que fins aquell moment li ho havien impedit.

Les trameses d'*Apolo* duraran una dotzena d'anys, en els quals compon i publica més de tres-cents ballables i quatre simfonies⁸.

⁸ Entre els papers del mestre, s'hi troba una quantitat semblant de materials inèdits (manuscrits no publicats).

Entre els subscriptors de la seva música, hi ha mestres d'arreu de Catalunya, però també de diversos indrets d'Espanya i fins i tot de les Filipines (llavors colònia espanyola). Per tirar el projecte endavant compta amb el litògraf Marià Hurtado⁹, instal·lat de poc a Vilanova.

Contràriament al que havia anunciat en començar les edicions, no solament no abandona els compromisos, sinó que n'agafa de nous. Entra de mestre de música a la recent creada Escola Pia (1879) i també ho fa després a les Escolàpies i les Teresianes. Les publicacions d'*Apolo* s'acaben quan els metges li priven el treball intensiu que suporta, perquè se'n ressent la seva salut.

No per això abandona la seva tasca de compositor. Des de llavors es dedica a escriure assíduament solament per a l'orquestra *Els Fatxendes* de Sabadell, *Els Trullassos* i per a algunes bandes de música (civils i militars) a més –és clar– per a la seva pròpia orquestra.

També publica en diverses editores barcelonines i fins i tot en una de Donòstia (les editores de Rafael Guàrdia, Joan Ayné, Pujol, Marià Hurtado –traslladat ja a Barcelona– i sobretot Vidal i Roger, també a Barcelona), i les seves obres tenen ressò a l'estranger: Itàlia, Anglaterra, França i fins i tot a l'Argentina¹⁰.

Durant tots aquests anys que el separen de la seva prematura mort, el trobem present en tota mena d'ocasions –grans i petites– de la ciutat, de la comarca i d'altres indrets més allunyats que requereixen el concurs de la música. Durant l'obertura del túnel de la Falconera, per fer venir el ferrocarril a Vilanova, Urgellès presència la darrera barrinada de l'última roca que separava les dues parts de la foradada, amb *Els Vius* al cantó de Barcelona, i a la banda de Vilanova el cor *La Unió Vilanovesa*.

En les festes celebrades el 30 de desembre de 1881, amb motiu de l'arribada del ferrocarril a Vilanova, a l'orquestra Urgellès degudament reforçada li correspon l'acte més compromès, el ball de gala al Círculo Villanovés¹¹, el qual s'obre amb una preciosa simfonia. Hi assisteixen les primeres autoritats civils i militars del Principat i de la vila, juntament amb la gent més representativa de la burgesia local. <<*De hadas fue el baile dado en el Círculo Villanovés...*>> escriu Josep Coroleu en el seu llibre-crònica de l'esdeveniment.

A l'Exposició Regional de 1882 celebrada a Vilanova, Urgellès també hi intervé tant de músic com en l'organització de l'acte de cloenda, on hi havien d'intervenir, juntament amb *La Unió Vilanovesa*, dues agrupacions corals de Barcelona i una orquestra que havia de dirigir el mestre Navarro i Badía, director de l'orquestra del

⁹ Pare de l'advocat i polític Amadeu Hurtado.

¹⁰ L'estiu de 1895 a Tucumán en un concert han de bisar la simfonia *La Odissea*, de l'inspirat compositor espanyol Antoni Urgellès, segons portava el periòdic argentí *El Orden de Tucumán*.

¹¹ Actualment local del Foment Vilanoví

Gran Teatre del Liceu i gran amic seu. L'acte no pogué dur-se a terme perquè una societat coral barcelonina va trencar els compromisos a darrera hora.

L'actuació ciutadana del mestre no es limita solament a la música. És soci de diverses entitats (Círculo, Casino, i Ateneu). L'any 1886 accedeix com a vocal a la junta de l'Ateneu de Vilanova, on es quedarà uns anys. Apareix també en llistes de subscripcions populars, monument a Tomàs Ventosa, fonts públiques del Acueducto Villanovés, i en iniciatives benèfiques ordinàries com l'Hospital de Sant Antoni o extraordinàries com l'auxili de les víctimes dels terratrèmols d'Andalusia(1885).

En la dècada dels vuitanta, l'orquestra millora tant en l'organització com en el rigor, segons es desprèn dels repertoris assumits. Per Sant Joan de l'any 1883, l'orquestra redacta un reglament intern i nomena un administrador, el músic de cornetí Francesc Feliu. Queda composta per:

Primer violí i director	D. Antoni Urgellès
Segon violí	D. Josep Samà
Primer clarinet	D. Cristòfol Bertran
Segon clarinet	D. Bonaventura Artigas
Primer cornetí	D. Francesc Feliu
Segon cornetí	D. Magí Puig
Contrabaix	D. Tació Almirall

més els germans Joan, Llorenç i Jaume Mercadé Vadell.

Aquesta formació es veu ampliada segons les ocasions (formació de banda o orquestra més nombrosa), i pot arribar als vint o vint-i-cinc músics. Hi ha un reforç habitual de músics vilanovins, algun dels quals hi actua gairebé sempre. També s'amplia amb professors de fora vila, generalment barcelonins i alguns de la comarca. Així mateix hi col·laboren cantors per als oficis quan van a fer alguna festa major. Quan Urgellès ha de dirigir, també contracta per tocar l'harmònim el Reverend Sala.

L'excés de feina fa que l'orquestra alguna vegada es parteixi en dues parts, fet que es produeix especialment per Carnaval. L'any 1884 fan un contracte per tocar tot el Carnaval del Círculo Villanovés, on es pressuposten set reunions o balls i dues comparses, actuació que doblen amb la feina de cada any al *Portugal*.

Els concerts que fan habitualment mostren un nivell considerable. Al Tívoli sovint executen òperes i sarsueles que posen en escena companyies de la capital. El 1890 s'incorpora a l'orquestra de primer violí el jove Juli Garreta i Arboix, que aquells anys viu a Vilanova perfeccionant el seu ofici de rellotger¹². El seu pare,

¹² *Comunicació del mestre Francesc Civil i Castellví a l'Assemblea Intercomarcal d'Estudiosos de Sant Feliu de Guixols, 1976.*

Esteve Garreta, músic de Sant Feliu de Guíxols, era un vell amic d'Urgellès i subscriptor de les seves composicions.

L'estiu de 1886 la junta de la Casa d'Empara el nomena professor de música dels nens asilats en aquell centre¹³. Urgellès ho fa gratuïtament i només reclama una petita mensualitat per al seu ajudant, Josep Olivella i Queraltó. D'aquells nens, en sortirà un altre bon músic vilanoví, Josep Planas i Font, deixeble i col·laborador d'Urgellès. Aquest nomenament porta implícita la direcció musical dels oficis religiosos que ho requereixin¹⁴, primer a l'oratori de la Casa d'Empara i a partir de 1892 a la recent consagrada capella.

Amb els nens de la Casa d'Empara forma una petita escolania, que canta a les funcions religioses, tant del mateix centre com de la parròquia de Mar. Dos anys després i sota els auspicis del seu amic Josep Ferrer-Vidal i Soler, al mateix asil munta una banda de música. Alguns instruments els cedeix ell mateix, els altres els paga Ferrer-Vidal. Aquesta banda de música tindrà protagonisme local durant uns quants anys i fins després de la mort del mestre.

També forma una escolania de cantors amb els nens dels Escolapis, que sovintegen les funcions religioses o escolars (festivals, fi de curs, lliurament de premis, etc.) del mateix centre i també a la parròquia de la Immaculada¹⁵. Per a veus de tenor i baix, ultra cantors solistes professionals, hi concorren coristes de la Unió Vilanovina o també elements del cor del recentment creat Círcol Catòlic (1885).

Això ens porta a considerar la gran quantitat de peces de temàtica religiosa que Urgellès va compondre. Misses, motets, goigs, himnes, trisagis, rosaris, villancets, càntics, avemaries, salves, marxes, versets, etc., utilitzats en totes les funcions en què prenia part i compostes expressament moltes de les vegades.

Amb la inauguració de la capella del Col·legi Samà, la primavera de 1890, augmenten les funcions religioses i oficis on Urgellès pren part. El 9 de juny següent ja s'hi celebra un ofici cantat i amb orquestra i funció de tarda en honor a sant Pompili. Per a la diada de sant Josep de Calasanç, el 28 d'agost es celebra un ofici amb missa cantada a gran orquestra, composta i dirigida per ell. Aquell mateix mes, per a la Festa Major de la Geltrú, la banda de nens de la Casa d'Empara assisteix a la processó dirigits pel mestre, i ho fan bé, segons la crítica.

¹³ Es tracta de nens i nenes fills de treballadors que el centre acull en règim de guarderia, i també alguns orfes.

¹⁴ El juliol de 1887 per a la festa de sant Vicens de Paül, patró de la Casa, es canta una missa per a l'harmònim i instruments de corda, composta i dirigida pel mateix Urgellès.

¹⁵ Cal tenir en compte que fins a principis del segle XX les veus blanques dels oficis religiosos van a càrrec de nens exclusivament.

L'any 1893 compon una nova missa pastoril, la qual és molt celebrada per la seva qualitat¹⁶. El desembre de 1894 Antoni Urgellès publica una escollida selecció de cànctics religiosos amb el títol de *Lira sacra*¹⁷.

Els darrers anys de la seva vida continua amb una creativitat intensa. Durant la temporada d'hivern de l'any 1891, la societat La Nova Cuina munta la sarsuela *L'Andreuet de Montanyans* i demanen a Urgellès que la dirigeixi. La posada en escena té un gran èxit, que fa recordar el de vint-i-cinc anys, abans quan s'estrenà al Principal.

És present amb la seva música en molts dels esdeveniments de la vida ciutadana d'aquests anys, especialment per Carnaval, pel qual continua component i estrenant. Assisteix amb la seva orquestra a les comparses nocturnes i balls humorístics, modalitat carnavalesca que s'inventa i es posa de moda en aquests anys i perdura fins a primers del segle següent. A més del Centre Artesà, Urgellès col.labora amb noves entitats que van sortint, com la ja esmentada La Nova Cuina i també el Centre Federal o La Dansa. Per la Candelera de 1896, l'orquestra Urgellès acompanya en cercavila l'estandard d'aquesta nova societat. En aquell Carnaval, quan no pot abastar la feina, Urgellès es parteix els compromisos amb la banda de la Casa d'Empara. Seria el seu darrer Carnaval.

L'estiu següent, influenciat per l'ambient patrioter que generava la guerra de Cuba, estrena encara els pasdobles *A Cuba* i *Viva España*, i també el tango *Frèstech*. Res feia pensar que la brillant trajectòria quedaria ben aviat truncada. Els mesos de Novembre i Desembre de 1896 comprà a l'editora barcelonina Rafael Guàrdia, com feia habitualment, diverses publicacions, tant per a ús pedagògic com artístic. Una missa en sol menor, de Luigi Bordese, manuals de les cases Litolf i Diabelli, un mètode d'harmònim de l'organista de la catedral de Versalles Fèlix Vasseur, diverses peces de Primitiu Pardàs (organista de Santa Maria del Mar de Barcelona) i també cançons nadalenques, entre d'altres materials. El dia 4 de gener de 1897 Rafael Guàrdia li trametia la factura.

El matí del dia de Reis de 1897, Antoni Urgellès no es trobava gaire bé. Malgrat això va voler anar a tocar l'harmònim a l'ofici que se celebrava a la capella dels Escolapis. Acabada la celebració, i quan s'interpretaven nades –hom diu que estava tocant *El noi de la mare*– li sobrevingué un atac de feridura que li deixà paralitzada tota la part dreta del cos. Sense poder-se refer, mor a casa seva uns dies després, el 10 de gener, a les nou de vespre.

El dimarts 12 de gener es celebren les exèquies a l'Arxiprestal. En el funeral s'interpreta la missa de rèquiem de Magí Sans, dirigida per ell mateix i executada per músics de totes les orquestres de Vilanova. El taüt és portat a braços pels

¹⁶ Les misses pastorils són composicions de l'ordinari de la missa, inspirades en temes populars

¹⁷ Ara per ara no en coneixem cap exemplar

músics de la seva orquestra, amb gasses –segons costum de l'època- sostingudes pels directors de les altres orquestres locals, el rector de la parròquia de Mar i per un pare escolapi. Després els seguia un cotxe de cavalls atapeït de corones.

La inesperada mort del mestre Urgellès va colpir la societat vilanovina. De la mà dels elements més joves i dinàmics, hi va haver una reacció immediata. Els estudiants vilanovins residents a Barcelona, coordinats pel jove estudiant de medicina Pere Soler i Bertot¹⁸, a cop calent organitzen una vetllada necrològica en homenatge del músic traspasat. Es celebra al Teatre Principal la nit de l'1 de febrer de 1897 sota la presidència de Teodor Creus i Coromines. És una vetllada literària i musical, amb la intervenció de gent diversa que ha escrit poesia o prosa i que aposta per l'acte i en homenatge al mestre. Alguns no hi són presents però hi fan arribar les seves lletres, com Víctor Balaguer, el senador Joan Ferrer-Vidal o l'escriptor Conrad Roure. S'hi llegeix un discurs biogràfic fet per l'escolapi Domingo Balsells i poesies i textos d'autors locals com Francesc Toldrà, Josep Alegret Samà i Joan Ferrer i Oliver, entre d'altres. La música, alternada amb els parlaments, és interpretada per l'orquestra Urgellès, la banda de la Casa d'Empara i un quintet format expressament pels músics Sagalès, Amat, Marrugat, Montserrat i Savall. Tots interpreten obres d'Urgellès.

Totes les intervencions es recullen precedides per un retrat litografiat del mestre, en una publicació impresa per Josep A. Milà el mateix any. Durant un segle aquest llibret ha estat l'única informació d'on s'han tret notícies biogràfiques d'Urgellès, i s'han perpetuat una i altra volta els errors que conté –comprensibles per la immediatesa- entre ells la data del naixement.

L'obra i el record del mestre continuen presents encara, i ho seran per uns quants anys. El 2 de juliol de 1897, just al mig any de la seva mort, la companyia del Tívoli estrena una sarsuela inèdita d'Urgellès *Los baños de Santander*, amb llibret de l'escriptor local Josep Alegret i Samà. El 1908, en edificar-se el local de l'Orfeó Vilanoví al carrer de l'Església, el nom d'Antoni Urgellès s'escriu a les parets del teatre-auditori juntament amb altres prohoms locals i músics internacionals, com encara es pot veure avui dia.

Arreu del país es continuen programant els seus ballables, fet que es perpetuarà fins als canvis de moda arran de la Gran Guerra 1914-1918, esdeveniment pel qual hom dóna definitivament per tancat el segle XIX.

L'orquestra Urgellès sobreviuria també tot aquest període, aproximadament. El 1906 era dirigida pel violinista Eduald Amat. Pel Carnaval de 1912 el mestre Francesc Montserrat Juncosa es queixa al diari que la seva orquestra queda fora

¹⁸ La capacitat de lideratge i d'organització de Pere Soler Bertot el portaria a ocupar l'alcaldia de Vilanova el 1905, a l'edat de vint-i-nou anys.

del sorteig dels balls de beneficiència, mentre que hi entra l'orquestra Urgellès, que és dirigida solament per un músic i no per un mestre, com la seva.

L'obra i la memòria d'Antoni Urgellès es va esllanguint amb el pas dels anys. Una darrera notícia és el petit homenatge que la cobla-orquestra Els Atletes, músics de la societat La Unió Vilanovina, li fan el dimarts de Carnaval de 1925 a la plaça de la Verdura, on programen el vals d'Urgellès *Els Xiquets*, estrenat en aquell mateix marc pel seu autor just seixanta anys abans.

El juny de 1927, la *Société des auteurs compositeurs et éditeurs de musique* amb seu a París escriu al fill d'Urgellès per liquidar una petita quantitat que retenen en concepte de drets del seu pare, per la qual cosa demanen regularitzar la successió. L'any següent el compositor i musicògraf barceloní, Jaume Pahissa, (Barcelona 1880-Buenos Aires 1969) demana dades al fill d'Urgellès per confeccionar una biografia del músic, ignorem per a quina finalitat i ni si va ser mai publicada. L'única obra, a més de l'esmentada, que recull unes poques dades d'Antoni Urgellès, que sapiguem, és el *Diccionario biográfico-bibliográfico de efemérides de músicos españoles (1868-1881)*, de Baltasar Saldoni (Barcelona 1807-Madrid 1889).

Tanmateix, el mestre Francesc Montserrat Juncosa serà el darrer que fa sentir la música d'Urgellès pels carrers de Vilanova, durant les processons de Setmana Santa de la postguerra 1936-39, concretament la marxa fúnebre *Consumatum est* -a gran banda i timbals- que demana a la família. També s'hi pot sentir algun verset per a tres instruments més enllà de la mort de Montserrat (1954) i fins a la fi de les processons (1973). Caldria esperar el centenari de la mort del mestre Urgellès per tornat a sentir públicament la seva música¹⁹.

Caldrà tancar aquest retrat fent esment de les virtuts del mestre, tant musicals com humanes, segons es desprèn de diversos testimonis d'aquells que el van conèixer i tractar. D'una banda el do innat de la música, ja esmentat, que es va manifestar en una memòria musical prodigiosa. Solament li calia sentir una sola vegada una melodia complexa per a retenir-la sencera²⁰. Hi ha una anècdota sobre aquest fet, explicada per l'escolapi Domingo Balsells, en què, mentre Urgellès era de visita a Sabadell va assistir a l'assaig d'uns músics que provaven una peça de Jaume Nunó que li va agradar molt. Els demanà la partitura i aquells músics sentint-ho molt la hi varen negar, perquè la tenien cedida en condicions estrictes d'estrena. Més tard Urgellès interpretà al piano de memòria diverses obres seves, i tot d'una es va posar a tocar l'obra del mestre Nunó. Als qui l'escoltaven bocabadats els va dir <<*Me la deixaran ara?*>>.

¹⁹ Cal esmentar programacions esparses d'aquestes peces i d'algun ballable per la Banda Puig i els Amics del Versets entre 1980 1997.

²⁰ Do inexplicable que també posseïen Mozart o George Enesco, entre d'altres grans músics

Com a pianista, el biògraf assenyala que tenia la mà molt petita, i malgrat això era tingut per un intèrpret notable pel gust i talent que desplegava en les execucions. L'escriptor local Joan Fabré i Oliver el definia com a llatí de cor i italià d'escola i es lamentava arran de la seva mort que no s'hagués dedicat més a la composició de sarsueles, per les quals tenia totes les qualitats. També ressalta la seva tasca de comentarista de música de cambra profana, religiosa i simfònica a diverses revistes especialitzades, obra avui dispersa i per ara desconeguda.

Cal fer esment d'Urgellès també com a un gran divulgador d'un gènere desconegut al país fins llavors, com era l'*americana* o *dansa havanera*. De la seva gran producció de ballables, un terç el dedica a aquest ritme.

Pel que fa a la seva personalitat, se'l reconeix com un home de caràcter senzill i jovial i d'una gran formalitat. Tothom coincideix en la seva excessiva modèstia en desacord amb les seves possibilitats i també amb el seu vilanovisme o fixació en aquella societat de convilatans amb qui va compartir la seva existència. Mai va voler abandonar la seva Vilanova natal en detriment d'una carrera que sens dubte l'hauria fet més conegut i universal.

UN ANY DE MESTRE DE CAPELLA DE LA PARRÒQUIA DE LA IMMACULADA

(FUNCIONS RELIGIOSES A LA PARRÒQUIA DE MAR)

1 gener – matí: ofici²¹ de Cap d'Any
tarda: rosari dones

6 gener – matí: ofici de Reis
tarda: rosari pastoral

2 febrer: ofici de la Candelera

Cinc dies de missió i comunió general (mestre sol)

18 març: ofici

19 març: ofici de Sant Josep

Divendres de dolors – matí: ofici de dolors
tarda: corona

Diumenge de Rams: ofici de Rams i passió

Dijous Sant: ofici

Divendres Sant: passió

Diumenge de Pasqua: ofici

Ascensió: ofici

5 maig – matí: ofici
tarda: harmònim, mestre sol

12 maig – mes de Maria

19 maig – mes de Maria

26 maig – mes de Maria

²¹ Un Ofici és una missa cantada amb solistes, cor i acompanyament, bé amb armònim o amb orquestra més o menys nombrosa, segons l'ocasió.

30 maig – ofici

Dia de Pasqua Granada: ofici de Pentacosta

Corpus: ofici amb orquestra
trisagi amb harmòni
processó i villancets

13 de juny, Sant Antoni de Pàdua: ofici

29 de juny, Sant Pere: ofici

10 de juliol, Sant Cristòfol: ofici a l'ermita

20 juliol: ofici del Carme

22 juliol: ofici de Santa Magdalena

Funció del bisbe (visita pastoral)

15 agost, l'Assumpció: ofici

13 setembre: ofici àngels

21 de setembre: ofici

26 setembre: aniversari, harmòni sol i missa de difunts per a Miquel de Sant Quintí.

7 octubre, Mare de Déu del Roser – matí: ofici
tarda: rosari

1 novembre, Tots Sants: ofici

8 desembre, la Puríssima - matí:ofici amb orquestra
tards: trisagi

24 desembre: ofici d'àngels

25 desembre, Nadal: Missa del Gall a les 6
ofici a les 9

LES ACTUACIONS D'UN ANY DE L'ORQUESTRA DEL MESTRE URGELLÈS (*ELS VIUS*)

AGOST 1883/JULIOL 1884

AGOST 1883

Dia 2 – Comèdia nit al Tívoli
Dia 5 – Comèdia i ball nit al Tívoli
Dia 6 – Ball 5 hores al Centro Artesano
Dia 12 – Comèdia tarda i nit al Tívoli
Dia 15 – Comèdia tarda i comèdia i ball nit al Tívoli
Dia 19 – Comèdia tarda i nit al Tívoli
Dia 26 – Comèdia tarda i nit al Tívoli

SETEMBRE 1883

Dia 2 – Comèdia tarda i nit al Tívoli
Dia 8 – Comèdia tarda i comèdia i 2 hores de ball nit al Tívoli
Dia 9 – Comèdia tarda i nit al Tívoli
Dia 16 – Comèdia tarda i nit al Tívoli
Dia 23 – Comèdia tarda i comèdia i ball de 2 hores nit al Tívoli
Dia 24 – Comèdia tarda i nit al Tívoli
Dia 30 – Comèdia tarda i nit al Tívoli

OCTUBRE 1883

Dia 7 – Prestidigitació al Tívoli
Dia 14 – Prestidigitació al Tívoli
Dia 21 – Sarsuela al Vendrell
Dia 28 – Comèdia tarda al Tívoli

NOVEMBRE 1883

Dia 1 – Comèdia tarda al Tívoli
Dia 4 – Comèdia tarda al Tívoli
Dia 11 – Comèdia tarda al Tívoli
Dia 11 – Ball 4 hores al Portugal
Dia 17 – Ball 5 hores a cal Martí
Dia 18 – Comèdia tarda al Tívoli
Dia 25 – Comèdia tarda al Tívoli

DESEMBRE 1883

Dia 2 – Comèdia tarda al Tívoli
Dia 8 – Ball de 6 hores a cal Tano
Dia 16 – Comèdia tarda al Tívoli
Dia 23 – Sarsuela tarda i nit al Casino Artesano
Dia 25 – Sarsuela tarda i nit al Casino Artesano
Ball de 4 hores al Portugal
Dia 26 – Sarsuela tarda al Casino Artesano

GENER 1884

Dia 6 – Reunió 3 hores al Tívoli i cercavila
Dia 12 – Reunió 3 hores al Tívoli i cercavila
Dia 17 – Cursa de cavalls
Comèdia tarda i nit al Casino Artesano
Ball de 4 hores al Portugal
Dia 19 – Reunió de 3 hores al Tívoli
Dia 20 – Reunió de 3 hores al Portugal
Dia 26 – Reunió de 3 hores al Tívoli
Dia 27 – Reunió de 3 hores al Portugal

FEBRER 1884

Dia 2 – Reunió de 4 hores al Tívoli
Reunió de 5 hores al Portugal
Dia 3 – Reunió de 3 hores al Portugal
Dia 10 – Reunió de 3 hores al Tívoli
Reunió de 4 hores al Portugal
Dia 16 – Reunió de 3 hores al Tívoli
Dia 17 – Reunió de 3 hores al Círculo
Reunió de 3 hores al Portugal
Dia 19 – Reunió de 3 hores al Círculo
Dia 21 – Reunió de 4 hores al Portugal
Reunió de 4 hores al Círculo
Dia 22 – Arribo del Carnaval
Dia 23 – Reunió de 4 hores al Círculo
Reunió de 5 hores al Portugal
Dia 24 – Cavalcada
Parada Militar
Reunió de 2 hores al Portugal
Reunió de 2 hores al Círculo
Dia 25 – Comparsa de matí
Comparsa de tarda
Reunió de 2 hores al Portugal
Reunió de 2 hores al Círculo
Dia 26 – Comparsa de matí
Comparsa de tarda
Reunió de 2 hores al Portugal
Reunió de 3 hores al Círculo
Dia 27 – Enterrament del Carnaval al camp
Reunió de 3 hores al Portugal

MARÇ 1884

Dia 2 – Sarsuela tarda al Tívoli
Dia 9 – Sarsuela tarda al Tívoli
Dia 16 – Sarsuela tarda al Tívoli
Dia 22 – Màgia al Teatre Principal
Dia 23 – Sarsuela tarda al Tívoli
Dia 25 – Sarsuela tarda al Tívoli
Màgia al Teatre Principal

ABRIL 1884

- Dia 10 – Processó a Sant Pere de Ribes
Verset al Misteri de Pilats. Processó de Vilanova
Sant Crist. Processó de Vilanova
- Dia 11 – Sant Crist. Processó de Vilanova
- Dia 13 – Gimnastes tarda al Tívoli
- Dia 19 – Ball de 4 hores a casa Martí
- Dia 20 – Viàtic general
Ball de 4 hores al Portugal

MAIG 1884

- Dia 4 – Festa del Roser a Sant Pere de Ribes
- Dia 15 – Festa de Sant Isidre a Sant Pere de Ribes
- Dia 17 – Concert al Tívoli
- Dia 18 – Comèdia-màgia al Tívoli
- Dia 22 – Sarsuela tarda al Tívoli
- Dia 25 – Sarsuela tarda al Tívoli
Sarsuela nit a l'Artesà

JUNY 1884

- Dies 1 i 2 – Festes de Pasqua al Tívoli
- Dia 6 – Enterrament del Sr. Raldiris
- Dia 8 – Funció flamenca
- Dia 13 – Lluaminàries plaça Església
- Dia 15 – Processó de la Marina
- Dia 19 – Rosari al carrer Sant Gervasi
- Dia 21 – Lluaminàries carrer de l'Aigua
- Dia 24 – Ball de tarda a l'Apolo
- Dia 28 – Serenata al Sr. Puig

JULIOL 1884

- Dia 13 – Festa de Cunit
- Dia 28 – Comèdia al Teatre Principal
- Dia 30 – Festa de l'Espluga de Francolí
- Dia 31 – Festa de Constantí

◁ L'HORARI SETMANAL DEL PEDAGOG DE LA MÚSICA* CURS 1889-1890 ▷

	7:00	8:30	9:00	10:00	11:00	12:00	13:00	14:00	15:00	15:30	16:00	17:00	17:30	18:00
DILLUNS	Escolapios		Luisita Aymar		Cada dia de 11 a 2 en casa		Inglada	Noguera	Hermanas Nadal		Escolapios	Riba (Jaime y Rosalia)	Fransi	Escolapios
DIMARTS	Escolapios	Hermanas Ventosa	Amparo		Cada dia de 11 a 2 en casa						Escolapios		Casa Brunet Ritilla y repaso Ángela	Escolapios
DIMECRES	Escolapios		Luisita Aymar		Cada dia de 11 a 2 en casa		Inglada	Noguera	Hermanas Nadal		Escolapios	Riba (Jaime y Rosalia)	Fransi	Escolapios
DIJOUS	Escolapios	Hermanas Ventosa	Amparo		Cada dia de 11 a 2 en casa						Escolapios		Casa Brunet Ritilla y repaso Ángela	Escolapios
DIVENDRES	Escolapios		Luisita Aymar		Cada dia de 11 a 2 en casa		Inglada	Noguera	Hermanas Nadal		Escolapios	Riba (Jaime y Rosalia)	Fransi	Escolapios
DISSABTE	Escolapios	Hermanas Ventosa	Amparo		Cada dia de 11 a 2 en casa						Escolapios		Casa Brunet Ritilla y repaso Ángela	Escolapios

*Els noms que apareixen a les caselles indiquen lliçons particulars donades al domicili dels esmentats

INVENTARI PROVISIONAL DE COMPOSICIONS D'ANTONI URGELLÉS

SIMFONIES PER A ORQUESTRA

- La Campestre
- Fantasia de clarinete
- Simfonia sense títol
- Poblet
- Terpsícore
- La Orfeónica
- Flòra
- La Odalisca
- Laura
- Minerva

TEATRE MUSICAL

- L'Andreu de Montanyans -Sarsuela- Lletra de F. de Sales Vidai
- Entre Capmany i Figueres -Sarsuela- Lletra de F. de Sales Vidal
- Pauleta la "planxadora" -Sarsuela- Lletra de F. de Sales Vidal
- Los baños de Santander -Sarsuela- Lletra de Josep Alegret i Samà
- Retrets -Sarsuela- Lletra de Josep, Verdú i Feliu
- Pastorets -Lletra de Teodoro Creus

BALLABLES

- 235 Americanes
- 6 Americanes corejades
- 33 Tangos
- 16 Havaneres
- 8 Espanyoles
- 11 Llancers
- 56 Masurques
- 10 Pasdobles
- 33 Polques
- 28 Rigodons
- 56 Schotisch
- 72 Valsos
- 55 Vals-jota

OBRA RELIGIOSA

MISSSES: '

- Misa Pastoril a 3 voces (Organo ú Armónium)
- Misa (Orquestra, 3 solistes i cor a 3 veus)
- Misa a 3 voces (amb petita orquestra)
- Misa Infantil para cantarse a 2 o a 3 voces y coro

CANTS A LA VERGE: 9

Rosaris, Ave Marias, Salves, Trisagis i Vespres: 32

ALTRES CANTS RELIGIOSOS: 7

GOIGS: 7

VERSETS:3

MARXES

Per a banda (profanes i religioses): 16

PECES PER A PIANO

Editades i manuscrites: 30

AQUEST RETRAT S'HA EDITAT
AMB MOTIU DEL CENTENARI
DE LA MORT DEL MESTRE
ANTONI URGELLÈS I GRANELL
(1897-1997)

PLACA COL·LOCADA EL DIA 11 DE GENER DE 1997,
A LA CASA ON VA VIURE EL MESTRE URGELLÈS.

D'aquest opuscle se n'ha fet una edició de 300 exemplars

VILANOVA I LA GELTRÚ

NOVEMBRE

1998